

jeg blev noget forbavset over at se, at det ærede Medlem, som netop paa det Tidspunkt havde haft Sagen liggende i halvanden Maaned, kom — jeg kan vel sige med Automobylets og Elektricitetens Fart op til mig for at klage, kom saa hurtig, at han kom, førend Sagen var naaet til mig. Da saa det ærede Medlem i Fredags den 18de Oktober fremsatte sin Besværing her i Tinget, hændte det, at da jeg efter Mødet her i Tinget kom op i Justitsministeriet, saa var det allerførste, som jeg fik forelagt, netop denne Sag om den korsørske kommunale Vedtægt, og saa faldt det mig ind, at det vilde være bedst nu at tage den Sag, gaa den igennem og se, hvorledes det egentlig forholdt sig med den. Her var jo en Sag, der var klaget over, og jeg vidste, det var den, som det ærede Medlem sigtede til. Det vilde derfor være det bedste at tage fat paa den Sag, undersøge den til Bunds og se, om der var nogen Grund til at klage, thi var der det, saa vilde jeg selvfølgelig give det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds Medhold. Jeg tog Sagen frem, gik den igennem, saa vidt jeg kunde efter de Dokumenter, der beroede i Justits- og Indenrigsministeriet, og kom derved til de Resultater, jeg foreleden havde den Ære at fremstille for det høje Ting. Forholdet er altsaa det, at jeg slet ikke har angrebet det ærede Medlem, men det er det ærede Medlem, der har angrebet Ministerierne, og det er mig, der, hvilket jeg synes er ganske i sin Orden, har taget dem i Forsvar. Nu er det ganske vist saa, at det ærede Medlem ikke uden Grund har kunnet opfatte mine Udtalelser saaledes, at det forekom mig, at han paa de Tidspunkter, hvor han har haft Sagen hos sig, har haft den med hvad man i daglig Tale, med et for øvrigt daarligt Udtryk, kalder lovlig længe. Det ærede Medlem syntes ganske overordentlig oprørt over, at jeg havde tilladt mig at omtale den Tid, der er gaaet fra den 20de December, da Vedtægtsforslaget blev vedtaget i Byraadet, og til den 14de Januar, da den første Gang blev sendt afsted fra Korsør. Det ærede Medlem sagde, at saa længe Sagen ikke udgaar fra Borgmesterkontoret, er det kun en Sag mellem Byraadet og Borgmesteren, og som ikke kommer andre ved. Det ærede Medlem sagde dette i den fortryllende Borgmestertone, hvis Betydning og Vigtighed jeg til fulde vurderer i al Almindelighed, men den forekommer mig i dette Tilfælde at være overordentlig ilde placeret. Jeg skulde dog i

al Beskedenhed tro, det maatte være Indenrigsministeren tilladt paa given Foranledning at udtale sin Mening om, hvorledes en Borgmester i et givet Tilfælde har stillet sig i sin Embedsgerning. Jeg tror, jeg har Ret dertil, og jeg vil, saa længe jeg fungerer som Indenrigsminister, ikke paa nogen Maade fraskrive mig denne Ret. Jeg vil, naar jeg finder Anledning dertil, udtale mig og fastholder min Ret til ganske aabent at udtale mig om paagældende Borgmesters eller andre under Indenrigsministeriet sorterende Embedsmænds Virksomhed i deres Embeder, og jeg føler mig overbevist om, at min ærede syge Kollega, naar han bliver rask, vil være fuldstændig paa det Rene med, at det er en Vej, han ogsaa i givet Fald vil følge. Den Tid, da en Borgmester kunde sidde i sit Borgmesterskab som en lille Konge, uden at den paagældende Minister vilde eller turde sige sin Mening, den er forbi; det maatte det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds vide; den er forbi, uigenkaldelig forbi. — Naar jeg begyndte mine Bemærkninger om Sagen fra den 20de December, havde det dels sin Grund i, at det ærede Medlem, da han besværede sig for mig, selv nævnte, at Sagen havde ligget i Ministeriet siden Juletid, dels den Grund, at den 20de December er den første Dato, fra hvilken jeg efter det Materiale, der foreligger for mig, kan forfølge Sagen. Hvis der var Tale om nogen Afvejning af Borgmesterhurtighed over for Ministerhurtighed, hvilket der jo slet ikke har været Tale om, skulde jeg egentlig begynde med Sagen paa et meget tidligere Stadium, nemlig begynde med den paa det Tidspunkt, da det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds i Korsør Byraad begyndte med sine Forhandlinger om Vedtægts Tilvejebringelse. Det har jeg imidlertid ikke gjort. Jeg har, som sagt, begyndt med den 20de December. Nu siger det ærede Medlem: Mellem den 20de December og 14de Januar skulde jeg holde Jul og Nytaar og to Retsdage, og derfor er det ikke saa underligt, at jeg har været 25 Dage om at sende Sagen fra mig. Jeg misunder selvfølgelig ikke det ærede Medlem hans Jul og Nytaar, og glæder mig som Justitsminister over, at han som nidkær Dommer har passet sine Retsdage, men det forekommer mig, at han, naar det var en Sag, der hastede, saaledes som han gjorde gældende over for mig, dog vel nok maatte have kunnet finde en Tid, paa hvilken han kunde have faaet den sendt afsted. Det ærede Medlem har maattet